

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับหลักสูตร
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังนี้ วัตถุประสงค์
ของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอนและกิจกรรม การใช้สื่อการสอน
และการวัดและประเมินผล

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เพื่อถามความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขา
ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
หอการค้าไทย แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมี 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
ลักษณะของคำถามที่ใช้เป็นแบบตรวจคำตอบและเติมคำลงในช่องว่าง ตอนที่ 2 ความคิดเห็น
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ตอนที่ 3
ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษมีลักษณะ เป็นแบบ
ปลายเปิด นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม
ของแบบสอบถามแล้วนำมาปรับปรุง แล้วนำไปทดลองใช้กับอาจารย์ 2 ท่าน และบัณฑิต 9 คน
ที่ไม่ใช่ประชากรจริง แล้วนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข เป็นครั้งสุดท้าย แล้วส่งแบบสอบถาม
ไปยังอาจารย์สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 23 ฉบับ
ส่งไปยังบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษ แบบเอกเดี่ยว 258 ฉบับ โดยเลือกมาร้อยละ 80 ของแต่ละรุ่น
และแบบเอกผสม 62 ฉบับ โดยเลือกมาร้อยละ 90 ของแต่ละรุ่น แบบสอบถามที่ได้รับคืน เป็นของ

อาจารย์ 23 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นของบัณฑิตแบบเอกเดี่ยว 218 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84.50 เป็นของบัณฑิตแบบเอกผสม 47 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.81 แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นของอาจารย์ 23 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นของบัณฑิตแบบเอกเดี่ยว 212 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.17 และเป็นของบัณฑิตแบบเอกผสม 44 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 70.97

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ
- ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิม เลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ นำเสนอในรูปตาราง โดยเรียงลำดับความถี่

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของอาจารย์ อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่สอนระหว่างปีการศึกษา 2523-2528 จำนวน 23 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด เมื่อพิจารณาด้านคุณวุฒิ อาจารย์ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาประสิทธิภาพในการทำงานพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมาเป็นเวลา 5 ปีขึ้นไป ถึง 10 ปี และส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษ 6 คาบต่อสัปดาห์ ลักษณะของวิชาที่สอนจัดเป็นวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปร้อยละ 69.60 และภาษาอังกฤษธุรกิจร้อยละ 30.45
2. สถานภาพของบัณฑิต บัณฑิตส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย สำหรับบัณฑิตแบบเอกผสม ส่วนใหญ่ทำงานแล้ว ร้อยละ 68.10 สำหรับบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวส่วนใหญ่ทำงานแล้ว ร้อยละ 60.63 เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานของบัณฑิตที่ทำงานแล้ว พบว่า บัณฑิตแบบเอกผสมมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.25 ส่วนบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวส่วนใหญ่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการ

ทำงานในระดับมัธยมร้อยละ 30.66 บัณฑิตแบบเอกผสมส่วนใหญ่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ในการทำงานได้ในระดับปานกลางร้อยละ 65.63 สำหรับบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ในการทำงานได้ในระดับปานกลางร้อยละ 62.04

3. ความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยสรุปผลได้ดังนี้

3.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมมาก

เมื่อพิจารณารายละเอียด อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมมากทุกข้อ ยกเว้นการกำหนดให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนและแปล เพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งอาจารย์มีความเห็นว่าเหมาะสมมากที่สุดและบัณฑิตมีความเห็นว่าเหมาะสมมาก

3.2 โครงสร้างของหลักสูตรแบบ เอกเดี่ยว โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวมีความเห็นสอดคล้องกันว่า โครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกเดี่ยวมีความเหมาะสมมาก

เมื่อพิจารณารายละเอียดอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าโครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกเดี่ยวมีความเหมาะสมมากทุกข้อ

3.3 โครงสร้างของหลักสูตรแบบ เอกผสม โดยเฉลี่ย แล้วอาจารย์และบัณฑิตแบบเอกผสมมีความเห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกผสมมีความเหมาะสมมาก

เมื่อพิจารณารายละเอียดอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าโครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกผสมมีความเหมาะสมมากทุกข้อ ยกเว้นการกำหนดให้ผู้เรียนแบบเอกผสมเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 30 หน่วยกิต อาจารย์มีความเห็นว่าเหมาะสมน้อย แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าเหมาะสมมาก ส่วนการกำหนดให้ผู้เรียนเรียนวิชาบังคับ 2 วิชาและ เรียนวิชาเลือก 8 วิชา และการกำหนดให้ผู้เรียนเรียนวิชาบังคับ 2 วิชา ๆ ละ 3 หน่วยกิต รวมเป็น 6 หน่วยกิต ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าเหมาะสมน้อย

3.4 เนื้อหาวิชา โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมมากทุกข้อ

เมื่อพิจารณารายละเอียดอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมมากทุกข้อ ยกเว้น เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมีการเน้นด้านการปฏิบัติที่อาจารย์มีความเห็นว่าเหมาะสมมาก แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าเหมาะสมน้อย และ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนกับเวลาที่ใช้สอน อาจารย์และบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวมีความเห็นว่าเหมาะสมมาก แต่บัณฑิตแบบเอกผสมมีความเห็นว่าเหมาะสมน้อย

3.5 วิธีสอนและกิจกรรม โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติน้อยเกี่ยวกับด้านวิธีสอนและกิจกรรม

เมื่อพิจารณารายละเอียดอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติน้อยในด้านวิธีสอนและกิจกรรมทุกข้อ ยกเว้นอาจารย์ผู้สอนใช้แนวการสอนโดยบอกกฎไวยากรณ์อ่านแล้วแปลโดยใช้ภาษาไทยในการอธิบาย (Grammar-Translation) ซึ่งอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อย แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติมาก ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้แนวการสอนโดย ฝึกให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสถานการณ์โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอน (Communicative Approach) ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติมาก

นอกจากนี้ อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นตรงกันว่า ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ในด้าน การฟัง การอ่าน การเขียน และการแปลมาก แต่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษในด้านการพูดน้อย ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรม เสริมหลักสูตร ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน

3.6 การใช้สื่อการสอน โดยเฉลี่ยแล้วมีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติมาก ในด้านการใช้สื่อการสอน ส่วนบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติน้อยในด้านการใช้สื่อการสอน

เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า อาจารย์ใช้สื่อประเภทต่อไปนี้คือ ตัวบุคคล วัสดุกราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เทปบันทึกเสียง แผ่นเสียง เสียงประกอบฟิล์มภาพยนตร์ อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นตรงกันว่า อาจารย์ใช้สื่อการสอนประเภทต่อไปนี้มากที่สุดคือ หนังสือเรียนหรือตำรา ส่วนสื่อการสอนประเภทวัสดุ อุปกรณ์ อาจารย์มีความเห็นว่า เป็นสื่อการสอนที่อาจารย์ใช้มากที่สุด แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์ใช้มากที่สุดสื่อการสอนที่อาจารย์มีความเห็นว่าอาจารย์มีการใช้มากที่สุด แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการใช้น้อยคือสื่อการสอนประเภทของจริงและหนังสือและเอกสารนอกเหนือไปจากตำราเรียน

3.7 การวัดและประเมินผล โดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติมาก ในด้านการวัดและประเมินผล

เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์ มีการปฏิบัติในด้านการวัดและประเมินผลมากทุกข้อ ยกเว้นการที่ผู้สอนคัดลिनผลการ เรียนจากคะแนน เก็บ ตลอดภาค รวมทั้งคะแนนสอบกลางภาค (Mid-Term) และคะแนนสอบปลายภาค (Final) อาจารย์มีความเห็นว่ามีการปฏิบัติมากที่สุดและบัณฑิตมีความเห็นว่ามีการปฏิบัติมาก ทั้งอาจารย์และ บัณฑิตมีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติน้อย เกี่ยวกับการวัดผลผู้เรียน โดยการสัมภาษณ์ การคัดลिनผล การเรียนจากคะแนนสอบปลายภาคเพียงอย่างเดียว และการที่ผู้เรียนมีโอกาสวางแผนการเรียนและ การประเมินผลร่วมกับอาจารย์ผู้สอน

ในด้านการวัดผลผู้เรียนโดยการทำรายงาน อาจารย์มีความ เห็นว่ามีการปฏิบัติ น้อย ส่วนบัณฑิตมีความ เห็นว่ามีการปฏิบัติมาก ส่วนในด้านการวัดผลผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมกลุ่มย่อย และการอภิปรายหรือรายงานหน้าชั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตแบบ เอก เดียวมีความ เห็นว่ามีการปฏิบัติมาก ส่วนบัณฑิตแบบ เอกผสมมีความ เห็นว่ามีการปฏิบัติ น้อย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความ เห็นว่า วัตถุประสงค์ของ หลักสูตรมีความ เหมาะสมมาก นอกจากการกำหนดให้ผู้เรียน เกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อประกอบอาชีพที่อาจารย์มีความ เห็นว่า เหมาะสมมากที่สุด และบัณฑิตมีความ เห็นว่า เหมาะสมมาก ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะอาจารย์ผู้สอนได้ตระหนักว่า การนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนมา ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด ในปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจาก ในขณะนี้ปัญหาการไม่มีงานทำของบัณฑิตได้เพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ และรัฐบาลเองก็ไม่สามารถจะ แก้ไขได้ อาจารย์จึงคิดว่าการเตรียมผู้เรียนให้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อประกอบอาชีพนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด เพราะ เมื่อจบหลักสูตรไปแล้ว ผู้เรียนจะได้มีโอกาสรับ เลือก เข้าสู่ตลาดแรงงานได้มากขึ้น และจะได้ไม่ เป็นการสร้างปัญหาให้กับตัว ผู้เรียนเอง รวมทั้งสังคมและประเทศชาติด้วย ดังนั้นอาจารย์จึงคิดว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ในเรื่องการกำหนดให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟังพูดอ่าน เขียนและแปลมีความเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งตรงกับงานวิจัยเรื่อง ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน ของ กาญจนา ลินธวานนท์ และคณะ (2523 : 29) ซึ่งได้กล่าวถึง การวาง เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ของหลักสูตรภาษาอังกฤษว่าควรสามารถเอื้อให้ผู้เรียนนำไป เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้ อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะปัจจุบัน "งาน" เข้ามาเป็นส่วนสำคัญแก่ชีวิต การศึกษาทุกระดับจึงควรมุ่ง เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้เรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพ

นอกจากนั้น กาญจนา ลินธวานนท์ และคณะ (2523 : 186) ยังได้พบว่าอัตราการใช้ ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ มี จีน อังกฤษ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมันในหน่วยงาน 6 ประเภท ได้แก่ รัฐบาล/รัฐวิสาหกิจ โรงแรม ธนาคาร บริษัทการเงิน บริษัท ห้างร้าน และสายการบิน รวมทั้งสิ้น 400 แห่งนั้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีอัตราการใช้สูงสุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สังคมปัจจุบัน มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอย่างมาก ในทำนองเดียวกัน เคนพงษ์ พลละคร ผู้จัดการฝ่ายบุคคลบริษัทเชลล์แห่งประเทศไทย (2528 : 3) ได้ชี้ให้เห็น ความต้องการทางภาษาอังกฤษของคนในธุรกิจว่าจะมีมากขึ้น โดยเฉพาะในบริษัทข้ามชาติ หรือบริษัท ระหว่างประเทศอย่างเชลล์ ดังนั้น ในการพิจารณาคัดเลือกพนักงาน เข้าใหม่ทุกระดับ บริษัทจะต้อง พิจารณาความรู้ความสามารถของภาษาอังกฤษพร้อม ๆ กันไปด้วยเสมอ โดยเฉพาะพนักงานระดับ บริหารและพนักงานในระดับผู้บังคับบัญชา ถ้าความรู้ภาษาอังกฤษยังไม่อยู่ในระดับที่ใช้ได้ หรือคิดว่า ไม่สามารถจะพัฒนาได้ในอนาคต ทางบริษัทจะไม่รับ เข้าทำงาน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น อาจารย์จึงมีความเห็นว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่มุ่งให้ ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อประกอบอาชีพ จึงมีความเหมาะสมมากที่สุด ในสภาพสังคมปัจจุบัน

ส่วนความเห็นของบัณฑิตที่มีต่อการกำหนดให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อประกอบอาชีพ ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก อาจเป็น เพราะบัณฑิตได้ตระหนักถึง ความสำคัญของการนำความรู้วิชาภาษาอังกฤษไปใช้ว่าไม่ใช่ เฉพาะ เพื่อประกอบอาชีพอย่างเดียว แต่ยังเพื่อประโยชน์ทางด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การศึกษาหาความรู้ในระดับที่สูงขึ้น การแสวงหา ความสุขความบันเทิงในชีวิตประจำวัน เป็นต้น ดังนั้นบัณฑิตจึงมีความ เห็นว่า วัตถุประสงค์ของ หลักสูตรในข้อนี้มีความสำคัญและมีความ เหมาะสมในระดับมากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวัตถุประสงค์ในข้อ อื่น ๆ อีกประการหนึ่งจากข้อมูล เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าบัณฑิตส่วนใหญ่

ทำงานแล้ว โดยบัณฑิตแบบเอกผสมทำงานร้อยละ 68.10 แบบเอกเดี่ยวทำงานร้อยละ 60.63 และงานของ เขามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ ความรู้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางก็สามารถทำงานได้แล้ว จึงทำให้บัณฑิตมีความ เห็นว่า วัตถุประสงค์ของ หลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อประกอบอาชีพนั้นมีความ เหมาะสมและจำเป็นอยู่ แต่ไม่ถึงกับมากที่สุด และรวมไปถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ก็เหมาะสมกับ สภาพของสังคมปัจจุบัน แต่ไม่เหมาะสมมากที่สุด

2. โครงสร้างของหลักสูตร

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยอาจารย์และบัณฑิตมีความ เห็นสอดคล้องกันว่า โครงสร้าง ของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกเดี่ยวมีความ เหมาะสมมากและ เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า อาจารย์และบัณฑิตมีความ เห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตรแบบ เอกเดี่ยวมีความ เหมาะสมมากทุกข้อ แสดงให้เห็นว่า การที่นักศึกษาแบบเอกเดี่ยวเรียนวิชาบังคับ 7 รายวิชา (21 หน่วยกิต) และเลือกเรียนวิชาที่แผนกเปิดสอนให้ครบ 60 หน่วยกิต นั้น นับว่า เป็นสัดส่วนที่เหมาะสมแล้ว รายวิชาภาษาอังกฤษที่จัดให้ทั้งรายวิชาบังคับและวิชาเลือก จำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้ ตลอดจน ชั่วโมงสอนที่ทางสาขาจัดให้ นับว่าเหมาะสมและได้สัดส่วนเช่นกัน กาญจนนา สินธวานนท์และคณะ (2523 : 13) กล่าวถึงความสำคัญของโครงสร้างของหลักสูตรว่า จำเป็นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า เป็นอย่างดี เพราะเป็นการควบคุมกระบวนการเรียนการสอนให้ดำเนินไปตามขั้นตอน และบรรลุ เป้าหมายของหลักสูตรที่วางไว้ โครงสร้างของหลักสูตรที่ตินนอกจากจะวางพื้นฐานความรู้ทั่วไปแล้ว ยังต้อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียนด้วย

สำหรับโครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ เอกผสม ทั้งอาจารย์และบัณฑิตแบบ เอกผสม มีความ เห็นโดยเฉลี่ยว่ามีความเหมาะสมมาก แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า การกำหนด ให้ผู้เรียนแบบ เอกผสม เรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 30 หน่วยกิต อาจารย์มีความ เห็นว่า เหมาะสมน้อย แต่บัณฑิตมีความ เห็นว่า เหมาะสมมาก ทั้งนี้อาจจะ เป็น เพราะอาจารย์มีความ เห็น ว่า การที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบเอกผสม เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพียง 30 หน่วยกิต นั้นน้อยเกินไป ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ไม่เพียงพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็น ด้านการทำงานหรือศึกษาต่อ จึงควรจะได้มีการปรับ โครงสร้างของหลักสูตร เสียใหม่ในขณะที่ที่บัณฑิตเองมีความ เห็นว่า การเรียน ภาษาอังกฤษเพียง 30 หน่วยกิตนั้นมีความเหมาะสมในระดับมาก อาจเป็น เพราะบัณฑิตคิดว่านอกจาก เรียนภาษาอังกฤษ 30 หน่วยกิตแล้วหลักสูตรยัง เปิดโอกาสให้ตนได้ เรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

เพิ่มอีก 1 ภาษา เช่น ภาษาญี่ปุ่นอีก 30 หน่วยกิต จึงเหมาะสมแล้ว ส่วนการกำหนดให้ผู้เรียนเรียน วิชาบังคับ 2 วิชา และเรียนวิชาเลือก 8 วิชา และการกำหนดให้ผู้เรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็น วิชาบังคับ 2 วิชา (6 หน่วยกิต) ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีความเหมาะสม น้อย แสดงให้เห็นว่าการกำหนดสัดส่วนระหว่างวิชาบังคับและวิชาเลือกของโครงสร้างของหลักสูตร เอกผสม ตลอดจนการกำหนดวิชาบังคับเพียง 2 วิชานั้น ยังไม่เหมาะสมตามความคิดของทั้งอาจารย์ และบัณฑิต การกำหนดให้เรียนวิชาบังคับเพียง 2 วิชา (6 หน่วยกิต) นั้นน้อยเกินไป ทำให้ นักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ และได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษไม่ครบทั้ง 4 ทักษะ จากข้อ เสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนและบัณฑิต เอกผสม เกี่ยวกับ โครงสร้างของหลักสูตรก็ได้ เสนอให้เพิ่มวิชา บังคับให้มากขึ้น

3. เนื้อหาวิชา

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมมากทุกข้อ ยกเว้นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมีการเน้นการปฏิบัติที่อาจารย์ มีความเห็นว่าเหมาะสมมาก แต่บัณฑิตมีความเห็นว่ามีความเหมาะสมน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าใน เนื้อหาที่เรียนนั้น บัณฑิตคิดว่าได้รับความรู้ทางด้านทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติ ทั้งนี้เนื่องจากมีโอกาส ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน และแปลน้อย ซึ่งอาจจะมีสาเหตุจากจำนวนนักศึกษา ในแต่ละห้องมีมากจนเกินไปและเวลาเรียนจำกัด ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้อย่าง พอเพียง ประกอบกับในการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มุ่งเน้นที่จะสนองความต้องการของ ผู้เรียนคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะ แต่อาจารย์จะสนองความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ ดังนั้นเนื้อหา วิชาที่เรียนจึงไม่สามารถเน้นทางการปฏิบัติได้มากตามความต้องการ เฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละ คนได้

ทางด้านอาจารย์ผู้สอนเองที่มีความเห็นว่ามีความ เหมาะสมมาก อาจจะเป็นเพราะ เข้าใจ และยอมรับสภาพของการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ว่ามีข้อจำกัดบางประการในการจัดเนื้อหาให้เน้น ทางด้านการปฏิบัติ อีกประการหนึ่ง เนื้อหาวิชาที่จะเน้นในด้านการปฏิบัติโดยไม่เน้นทฤษฎีเกินไปต้อง อาศัยวิธีการสอน โดยใช้กิจกรรมหลักมาเสริมโดยการจัดสถานการณ์ให้ตรงกับความเป็นจริง ให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ รวมทั้งการได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง เช่น การฝึกงาน ดูงาน ซึ่งยังกระทำกัน ในระดับน้อย ทำให้ไม่สนองความต้องการของผู้เรียนเท่าที่ควร อาจารย์เองคิดว่า การจัดเนื้อหา วิชาต่าง ๆ นั้น ตนได้เน้นให้บัณฑิตมีการฝึกปฏิบัติอย่าง เหมาะสมมากที่สุดแล้ว เท่าที่สภาพการ เรียนการสอน

จะเอื้ออำนวยให้จัดได้ ในเรื่อง เนื้อหาวิชาที่จัดสอนยังไม่สนองความต้องการของผู้เรียน ตรงกับงานวิจัยของ ยูจีน ชาร์ลส์ ลูค (Eugene Charles Luke 1975 : 6101-A) เกี่ยวกับความคิดเห็นและการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่พบว่ามีปัญหาในเรื่องเนื้อหาที่จัดสอน เพราะไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา และจากงานวิจัยของญาดา อีระวิภาวี (2524) ซึ่งสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้เสนอแนะว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ซึ่งก็หมายถึงการจัดเนื้อหาวิชาให้เน้นทางด้านปฏิบัติได้จริงนั่นเอง

นอกจากนี้ เวลาเรียนก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษ จากการวิจัยพบว่า เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนกับเวลาที่ใช้สอน อาจารย์และบัณฑิตแบบ เอกเดี่ยวมีความเห็นว่าเหมาะสมมาก แต่บัณฑิตแบบ เอกผสมมีความเห็นว่ามีเหมาะสมน้อย ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่าบัณฑิตแบบ เอกเดี่ยวนั้น เรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับบัณฑิตแบบ เอกผสม ซึ่งเรียนเนื้อหาภาษาอังกฤษเพียง 30 หน่วยกิต ในขณะที่บัณฑิตแบบ เอกเดี่ยว เรียนเนื้อหาภาษาอังกฤษถึง 60 หน่วยกิต ซึ่งมากกว่า 1 เท่าตัว ดังนั้น ทั้งบัณฑิตและอาจารย์ผู้สอนจึงคิดว่า เนื้อหา วิชาที่สอนกับเวลาที่เรียนได้สัดส่วนกัน แต่บัณฑิตแบบ เอกผสมไม่เห็นด้วย เพราะคิดว่า เวลาของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีน้อยเกินไป โดยเฉพาะไม่มีโอกาสฝึกฝนทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ได้มากเท่าที่ควร ทำให้ประสิทธิภาพในการใช้ภาษาไม่ดีเท่าที่ควร เมื่อเรียนจบหลักสูตรไปแล้ว

4. วิธีสอนและกิจกรรม

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติน้อยในด้านวิธีสอนและกิจกรรม เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนปฏิบัติมากเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนโดยบอกกฎไวยากรณ์ อ่าน แล้ว แปล โดยใช้ภาษาไทยในการอธิบาย (Grammar Translation) แต่ทางด้านอาจารย์ผู้สอนเอง มีความเห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนดังกล่าวน้อย ในขณะที่เดียวกัน ทั้งอาจารย์และบัณฑิตเองมีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติมากเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนโดยฝึกให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสถานการณ์ โดยใช้กิจกรรมประกอบการเรียนการสอน (Communicative Approach) ที่เป็น เช่นนี้อาจจะเป็น เพราะอาจารย์ส่วนใหญ่ทราบว่า แนวการสอนที่เน้นกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ และการแปลไม่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน อาจารย์จึงไม่สอนแบบ เน้นไวยากรณ์และแปลมาก แต่อาจารย์อาจจะใช้ภาษาไทยในการอธิบายกฎเกณฑ์

บางอย่างที่นักศึกษาไม่เข้าใจหรือเข้าใจสับสน ทำให้นักศึกษาเข้าใจผิดว่า อาจารย์ใช้แนวการสอน โดยการบอกกฎไวยากรณ์อ่านแล้วแปลโดยใช้ภาษาไทยมาก ถ้าอาจารย์มุ่งสอนโดย เน้นกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์และแปลแล้วอาจารย์ก็คงจะไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตาม สถานการณ์

จากการวิจัยยังพบว่า อาจารย์และบัณฑิตมีความ เห็นตรงกันว่า ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะ ส่วนใหญ่ในด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการแปล แต่ทักษะทางด้านการพูดผู้เรียนมีโอกาส ฝึกน้อยกว่าทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มมีมาก และ เวลาเรียนมีจำกัด ประกอบกับสภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สอนจัดกิจกรรมได้ดีเท่าที่ควร เช่น สภาพห้องเรียนคับแคบ จัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มไม่สะดวก เป็นห้องที่ติดกับห้องอื่น ๆ กิจกรรมบางประเภท อาจจะทำให้เกิดเสียงรบกวนได้ ดังนั้น ผู้เรียนจึงไม่มีโอกาสฝึกทักษะการพูดได้มากเท่าที่ควร ส่วน ทักษะอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น การอ่าน การเขียน และการแปลนั้น สามารถสอนหรือฝึกฝนให้กับผู้เรียน ที่เป็นกลุ่มใหญ่ ๆ และมีจำนวนมาก ๆ ได้ ซึ่งต่างกับทักษะการพูด ที่ต้องอาศัย เวลาและฝึกทีละคน ๆ ดังนั้น ในการเรียนการสอนจึงดูเหมือนว่า ครูเป็นผู้พูดฝ่ายเดียว ผู้เรียนจะเป็นฝ่ายฟังเสียมากกว่า ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ชาร์ล เวบบ์ แสตน์ฟิลด์ จูเนียร์ (Charles Webb Stansfield Jr. 1973 : 2938-A) ซึ่งพบว่าในการสอนภาษาอังกฤษ ครูมักจะเป็นผู้พูดมากกว่านักเรียนและจำนวน นักเรียนที่มีมากเกินไปในชั้นเรียน ก็ เป็นปัญหาต่อการสอนทักษะฟัง-พูด มากที่สุด

ส่วนกิจกรรม เสริมหลักสูตรที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนนั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมี ความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติน้อย ในทุก ๆ ข้อ การที่เป็นเช่นนั้นอาจจะเป็น เพราะว่าหลักสูตร วิชาเอกภาษาอังกฤษของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้บรรจุเนื้อหาทางทฤษฎีไว้ มากพอสมควร และระยะเวลาในการเรียนมีจำกัด อาจารย์ผู้สอนจึงต้องพยายามสอนให้จบหลักสูตร ที่ได้ตั้ง เป้าหมายเอาไว้ จึงไม่มีเวลาที่จะให้ความสนใจต่อการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร เนื่องจาก เกรงว่าจะสอนไม่ทัน นักศึกษาจะไม่ได้ความรู้ครบถ้วนตามหลักสูตรที่กำหนดเอาไว้ ซึ่งตรงกับงาน วิจัยของบุญพร้อม อติรัตน์ (2528) ซึ่งได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ ให้แก่นักศึกษาแผนกพัฒนศึกษาการสังกัดวิทยาลัย เทคโนโลยีและ อาชีวศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนมีน้อย ทำให้การเรียนการสอนไม่ ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

5. การใช้สื่อการสอน

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์มีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติมาก ในด้านการใช้สื่อการสอน แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติน้อย ในด้านการใช้สื่อการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ อาจารย์ได้พยายามใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน แต่สื่อการเรียนการสอนยังไม่เพียงพอ สำหรับอาจารย์และผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อการเรียนการสอนน้อย จึง เป็นเหตุให้บัณฑิตมีความเห็นว่า การใช้สื่อการสอนของครูยังไม่เหมาะสมและเพียงพอ และไม่สอดคล้องกับความต้องการ ของคน

เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอน ส่วนใหญ่ ใช้สื่อการสอนประเภทต่อไปนี้คือ ด้วบุคคล วัสดุ กราฟฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เทปบันทึกเสียง แผ่นเสียง เสียงประกอบฟิล์มภาพยนตร์ ซึ่งสื่อการสอนดังกล่าวนี้มีความ สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาก พรทิพา เหลืองวัฒนาภิจ (2522 : 88) ได้ทำการ ประเมินผลประสิทธิภาพใช้โสตทัศนูปกรณ์หรือสื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษ พบว่า หลังจากการใช้ โสตทัศนูปกรณ์หรือสื่อการสอนแล้ว ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักศึกษาขึ้นมาก ดังนั้น อาจารย์ ผู้สอน ควรจะพยายามใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ดังกล่าวให้มากยิ่งขึ้น มิฉะนั้นการเรียนการสอนภาษา อังกฤษจะไม่บรรลุผลเท่าที่ควร รัสเซล บิชอป ฮาโรลด์ (Russel Bishop Harold 1967 : 2093-2094 A) ทำการวิจัยพบว่าสื่อการสอนที่ใช้ได้ผลดีที่สุดคือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่อง บันทึกเสียง ภาพยนตร์และเกมส์ต่าง ๆ รวมไปถึงการใช้ภาพและของจริง ประกอบการเรียน การสอนด้วย

นอกจากนี้อาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นตรงกันว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้สื่อการสอน ประเภทต่อไปนี้มากที่สุดคือ หนังสือเรียนหรือตำรา และวัสดุ-อุปกรณ์ (ซอลัก กระดานดำ กระดานขาว ไมโครโฟน และเครื่องขยายเสียง) โดยเฉพาะสื่อการสอนประเภทวัสดุ-อุปกรณ์ อาจารย์เองมี ความเห็นว่าใช้มากที่สุด ทั้งนี้ก็เพราะ เป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องมีใช้กันอยู่ในกระบวนการเรียนการสอน และเป็นอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วในห้องเรียน อาจารย์เองก็คุ้นเคยกับสื่อการสอนประเภทนี้ จึงใช้วัสดุอุปกรณ์ มาก

เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนประเภทของจริง หนังสือและเอกสาร นอกเหนือจากตำรา เรียน อาจารย์มีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติมาก แต่บัณฑิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการเตรียมการสอน อาจารย์ได้นำเอกสารต่าง ๆ ที่ใช้ในการทำงานจริง ๆ

มาประกอบบทเรียนในรูปของ เอกสารประกอบคำสอน หรือหนังสือที่ผลิต เป็นรูป เล่ม แต่ผู้เรียนอาจไม่ทราบถึงที่มาของบทเรียน เหล่านั้น จึงทำให้คิดว่าผู้สอนนำสื่อการสอนที่เป็นจริงหรือ เอกสารนอก เหนือมาจากตำราเรียนมาให้เรียนน้อย

6. การวัดและประเมินผล

จากการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์และบัณฑิตมีความ เห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติในด้านการวัดและประเมินผลมากทุกข้อ นอกจากการที่ผู้สอนตัดสินผลการเรียนจากคะแนน เก็บตลอดภาครวมกับคะแนนสอบกลางภาค (Mid-Term) และคะแนนสอบปลายภาค (Final) ที่อาจารย์มีความ เห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติมากที่สุด และบัณฑิตมีความ เห็นว่าอาจารย์มีการปฏิบัติมาก ทั้งนี้อาจเป็น เพราะอาจารย์มีความ เห็นว่า การตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนโดยดูจากคะแนน เก็บตลอดภาคนั้น เป็นการช่วยผู้เรียนในกรณีที่ทำข้อสอบในการสอบกลางภาค หรือปลายภาค ผิดพลาดไป ซึ่งอาจจะสอบตกไปอย่างน่าเสียดาย แต่ถ้าหากมีการเก็บคะแนนตลอดภาคไว้ก็สามารถนำมาเป็นคะแนนช่วยป้องกันมิให้ผู้เรียนต้องสอบตก หรือล้มเหลวในการเรียนได้ และการเก็บคะแนนตลอดภาคนั้น ก็เป็นมาตรการที่ดีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัวและสนใจการเรียนอย่างสม่ำเสมอ การตั้งใจเล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ย่อมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การเรียนประสบความสำเร็จได้ด้วยอีกประการหนึ่ง เนื่องจากอาจารย์ทำการประเมินผลผู้เรียนหลายครั้ง หลายรูปแบบ ในการประเมินแต่ละครั้งอาจารย์ต้องใช้เวลาในการตรวจและเก็บรวบรวมคะแนนอย่างมาก เพราะผู้เรียนในแต่ละห้องมีจำนวนมากด้วย ดังนั้น อาจารย์จึงมีความ เห็นว่าอาจารย์ตัดสินผลการเรียนจากคะแนน เก็บตลอดภาครวมกับคะแนนสอบกลางภาค และปลายภาคมากที่สุด

ส่วนบัณฑิตมีความ เห็นว่า อาจารย์ตัดสินผลการเรียนจากคะแนน เก็บตลอดภาครวมกับคะแนนสอบกลางภาค และปลายภาคมาก เนื่องจากตามปกติสัดส่วนของคะแนน เก็บตลอดภาคนั้นน้อย เมื่อเทียบกับคะแนนสอบกลางภาค และปลายภาค ทำให้ดูเหมือนว่าคะแนน เก็บตลอดภาคนั้นไม่สำคัญมากเท่าไรนัก และบัณฑิตเองก็ไม่ได้ตระหนักว่า อาจารย์จะให้ความสำคัญต่อคะแนน เก็บตลอดภาค เนื่องจากอาจารย์กำหนดคะแนน เก็บตลอดภาคไว้น้อยกว่าคะแนนสอบกลางภาคและปลายภาค ดังนั้น จึงทำให้ผู้เรียนคิดว่า การตัดสินผลการเรียนส่วนใหญ่แล้วดูจากการสอบครั้งสำคัญ ๆ ที่มีคะแนนกำหนดไว้สูง เช่น การสอบกลางภาคและปลายภาคเสียมากกว่า ผู้เรียนยังคิดว่า คะแนน เก็บตลอดภาคซึ่ง

กำหนดไว้น้อยนั้น ไม่มีผลต่อการที่ตนเองจะสอบได้หรือสอบตก แต่อย่างไรก็ตาม ดังนั้นในความคิดของผู้เรียน การตัดสินผลการเรียนจากคะแนนเก็บตลอดภาครวมกับคะแนนสอบกลางภาค และปลายภาค จึงมีการปฏิบัติมากแต่ไม่มากที่สุด

การตัดสินผลการเรียนจากคะแนนสอบปลายภาคเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติ น้อย เนื่องจากการตัดสินผลการเรียนจากคะแนนสอบปลายภาค (Final) เพียงอย่างเดียว นั้นไม่สามารถวัดความรู้ความสามารถที่แท้จริงของนักศึกษาได้เลย ในการสอบเพียงครั้งเดียว นั้น อาจเกิดความผิดพลาดได้มาก ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ผู้ออกข้อสอบเอง ซึ่งอาจจะออกข้อสอบไม่ครอบคลุมหรือทำการตรวจผิดพลาดหรือทำคะแนนผิดพลาด ผู้เรียนเองอาจจะหลงเหลือไปในบางจุด และไม่มีโอกาสแก้ไขหรือปรับปรุงตนเองในการสอบครั้งอื่น ๆ ได้

ในด้านการวัดผล ผู้เรียนโดยการสัมภาษณ์นั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นตรงกันว่า มีการปฏิบัติ น้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะวิชาส่วนใหญ่ที่เรียนมีการวัดผลด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การทำแบบฝึกหัด การทำแบบทดสอบข้อเขียนหรือการทำรายงาน เป็นต้น การวัดผลโดยการสัมภาษณ์จึงมีการปฏิบัติ น้อย อีกประการหนึ่ง การวัดผลโดยการสัมภาษณ์ เป็นการวัดผลโดยตรงของการใช้ทักษะการพูดซึ่งก็มีเพียงรายวิชาเดียวเท่านั้นคือ การสนทนาภาษาอังกฤษ

ในเรื่องเกี่ยวกับการที่ผู้เรียนมีโอกาสวางแผนการเรียนและการประเมินผลร่วมกับอาจารย์ผู้สอนนั้น ทั้งอาจารย์และบัณฑิตมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติ น้อย ทั้งนี้ เนื่องจากสภาพของการวัดผลในปัจจุบันผู้สอนเป็นผู้กำหนด ซึ่งในประเด็นนี้ ควรจะมีการปรับปรุงให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนและการประเมินผลด้วย โดยมีการวางแผนร่วมกันและใช้กิจกรรมประกอบการเรียน มีการเก็บบันทึกดูความก้าวหน้าของการเรียน นอกเหนือไปจากการวัดผลโดยใช้แบบทดสอบโดยครู เป็นผู้จัดขึ้น หรืออาจจะให้มีการวิพากษ์วิจารณ์และให้คะแนนผลงานในแต่ละชั้น โดยเพื่อนร่วมชั้นแทนที่ครูผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินเพียงคนเดียว เป็นต้น

อาจารย์มีความเห็นว่า อาจารย์มีการปฏิบัติ น้อยในด้านการวัดผลผู้เรียนโดยการทำรายงาน ส่วนบัณฑิตมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติ มาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะอาจารย์แต่ละวิชาต่างก็มอบหมายงานให้นักศึกษาไปค้นคว้า เพื่อทำรายงานส่ง อาจารย์เองอาจจะคิดว่าตนให้ผู้เรียนทำรายงานเพียงชั้นเดียวในวิชาของตน นับว่าน้อย แต่ผู้เรียนนั้นในแต่ละภาคการศึกษาต้องเรียนตั้งแต่ 4-6 วิชา และต้องทำรายงานในหลายวิชา ผู้เรียนจึงรู้สึกว่าจะต้องทำรายงานมาก

ส่วนการที่อาจารย์ผู้สอนวัดผลผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมกลุ่มย่อยและการอภิปรายหรือรายงานหน้าชั้นเรียน อาจารย์และบัณฑิตแบบเอกเดี่ยวมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติมาก ส่วนบัณฑิตแบบเอกผสมมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติ น้อย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะโครงสร้างของหลักสูตรแบบเอกเดี่ยวนั้น กำหนดให้ผู้เรียนแบบเอกเดี่ยวเรียนภาษาอังกฤษ 60 หน่วยกิต แต่โครงสร้างของหลักสูตรแบบเอกผสมกำหนดให้ผู้เรียนแบบเอกผสมเรียนภาษาอังกฤษเพียง 30 หน่วยกิต ด้วยเหตุนี้เองทำให้ผู้เรียนแบบเอกผสมนั้นเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่า โอกาสที่จะได้ทำกิจกรรมกลุ่มย่อยและอภิปรายหรือรายงานหน้าชั้น จึงมีน้อยและวิชาเรียนของนักศึกษาแบบเอกเดี่ยวและเอกผสมก็แตกต่างกันออกไป แนวโน้มของการได้เข้าร่วมกิจกรรมและถือเป็นการวัดผลนั้นจึงน้อยกว่าผู้เรียนแบบเอกเดี่ยว

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและกรรมการร่างหลักสูตร

1. ควรมีการปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรดังนี้

1.1 สำหรับหลักสูตรแบบเอกเดี่ยว ควรกำหนดวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เป็นวิชาบังคับเพิ่มขึ้น ส่วนในด้านวิชาเลือกที่กำหนดให้เลือกเรียน 13 วิชาจากวิชาที่เปิดให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนทั้งสิ้น 18 วิชา ยังนับว่าน้อยเกินไป ควรจัดสรรวิชาเลือกให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนมากขึ้น

1.2 สำหรับหลักสูตรแบบเอกผสม ควรเพิ่มวิชาบังคับจากเดิม 2 วิชา ให้มากขึ้น โดยจัดให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ทางภาษาอังกฤษให้ครบทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และเพื่อเป็นการปูพื้นฐานความรู้ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะได้ศึกษาตามทักษะที่ตนสนใจและถนัด

2. ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกเพิ่มเติมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อช่วยปรับปรุงการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. ควรจัดสรรงบประมาณเพื่อซื้อ อุปกรณ์และวัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ให้มีปริมาณเพียงพอ กับความต้องการใช้ของอาจารย์และนักศึกษา และควรตั้งงบประมาณสำหรับซ่อมบำรุงสื่อการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่ดีด้วย

4. ควรสนับสนุนให้อาจารย์จัดโปรแกรม "คลินิกทางภาษา" (Language Clinic) เพื่อเป็นการสอนซ่อมเสริมให้แก่ นักศึกษาที่มีปัญหาไม่ว่าจะเป็นด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนและแปล

ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอน

1. ควรปรับปรุง เนื้อหาวิชาที่สอนให้ทันสมัยและ เน้นหนักในด้านการปฏิบัติให้มากขึ้น
2. ควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการใช้ภาษาอังกฤษ
3. ควรใช้กิจกรรมประกอบการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา และถ้าหากมีจำนวนผู้เรียนมากในแต่ละห้อง ควรจะจัดแบ่งผู้เรียน เป็นกลุ่มย่อย ๆ และจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน
4. ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น จัดตั้งชมรมภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษามากขึ้น
5. ควรปรับปรุงการวัดและประเมินผลโดยทำการวัดผลอย่างสม่ำเสมอในหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การอภิปราย การแสดงละคร การสัมภาษณ์ นอกเหนือไปจากการสอบข้อเขียนอีกประการหนึ่ง ควรจะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล เช่น มีส่วนร่วมในการกำหนดสัดส่วนของคะแนนที่จะเก็บ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อ ๆ ไป

1. ควรทำการประเมินความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) เพื่อจะได้ทราบความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียนว่าต้องการที่จะได้รับความรู้ในด้านใดบ้างจากหลักสูตรและต้องการที่จะนำความรู้ที่ตนได้เรียนไปนั้นไปใช้ประโยชน์ในทางใดบ้าง เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้มากขึ้น
2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ เรียนจากหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ไปใช้ในการทำงาน โดยสำรวจหรือ เก็บข้อมูลจากบัณฑิตและจากหัวหน้าหน่วยงานที่บัณฑิตปฏิบัติงานอยู่
3. ควรทำการวิจัยและ เปรียบ เทียบหลักสูตรวิชา เอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัย เอกชน
4. ควรมีการวิเคราะห์รายวิชาภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เพื่อศึกษาความสอดคล้องของ เนื้อหาวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร